

РЕШЕНИЕ

№ 1456

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10145** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 – 228 от АПК във връзка с чл. 63, ал.1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Столична община, предявена чрез юрисконсулт срещу Решение № 345 от 09.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 20211110208317/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 96-ти състав, с което съдът е отменил Наказателно постановление (НП) № 381596 от 26.02.2021 г., издадено от заместник-кмета на Столична община (СО), с което за нарушение на разпоредбата на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО - Наредбата) на основание чл. 49 от НРУПОГТТСО на Т. Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева.

С жалбата се излагат твърдения, че обжалваното решение е незаконосъобразно, неправилно и постановено при съществени процесуални нарушения. Изложени са доводи, че извършеното административно нарушение е безспорно установено, актът и НП са издадени от компетентни органи без допуснати съществени процесуални нарушения в хода на административнонаказателното производство. Развиват се подробни аргументи относно неправилното приложение на Закона за автомобилните превози (ЗавПр). Моли настоящата инстанция да отмени решението и по същество да

постанови друго, с което да потвърди НП.

Ответникът по делото, оспорва касационната жалба.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Административен съд София – град, XX касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, във вр.с чл. 63, ал. 1, изр. второ от ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

При извършената служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от АПК и въз основа на фактите, установени от първоинстанционния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав, намира обжалваното съдебно решение за валидно, допустимо и правилно.

С обжалвания съдебен акт съдът е отменил НП, издадено от заместник-кмета на Столична община (СО), с което за нарушение на разпоредбата на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3, във вр. с чл. 46, ал.1 и чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО – Наредбата на основание чл. 49 от НРУПОГТТСО на ответник е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лева.

Спор по фактическата страна на нарушението не е повдиган, което е установено от въззивния съд в хода на производството пред него. Въз основа на съставения АУАН е издадено процесното НП, което СРС е отменил с оспорваното в настоящото производство решение. За да постанови този резултат, съдът след преценка в съвкупност на събраните по делото писмени доказателства и гласни доказателствени средства от правна страна е приел, че АУАН и обжалваното НП са издадени от компетентни длъжностни лица, но са допуснати съществени процесуални нарушения в административнонаказателното производство. Съдът е приел, че неправилно в АУАН и НП са посочени трите хипотези на чл. 18, т. 1, т.2 и т.3 от НРУПОГТТСО, които предвиждат различни задължения за пътуващите в обществения градски транспорт, като с това е наложено едно наказание за три отделни нарушения в противоречие с нормата на чл. 18 от ЗАНН.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК.

Решението е правилно и законосъобразно, съответно на материалния закон и постановено без допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила по аргументите изложени в него.

Не са налице наведените в жалбата касационни основания.

Настоящият касационен състав намира за правилни и законосъобразни изложените мотиви в оспореното решение, поради което намира, че не следва да ги повтаря.

Съгласно чл. 49 от Наредбата, за нарушение на чл. 18, ал. 1, т. 1, 2 и 3, вр. с чл. 46, ал. 1 от Наредбата (изразяващо се в пътуване без редовен превозен документ и отказ да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролър) се налага глоба в

абсолютен размер от 50 лева.

Следва да се има предвид, че както в АУАН, така и в НП е посочено, че с поведението си пътникът е нарушил чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Наредбата. Тази разпоредба обаче урежда различни хипотези, свързани с отделни задължения на пътуващите в градския транспорт, а именно: да притежават превозен документ, да го представят на контролните органи, както и да слязат от превозното средство на следващата спирка и да предоставят на контролните органи лична карта/личен паспорт за съставяне на акт за административно нарушение при констатирано нарушение и отказ за закупуване на карта за еднократно пътуване. Видно от текста на АУАН и НП -посочени за нарушени са всички хипотези, поради което не е ясно за кое от тези деяния е санкционирано лицето. В словесната част на двата акта не е описано неизпълнение на задължения по т. 2 и т. 3 на чл. 18 от НРУПОГТТСО. Дори да се приеме за доказано, че са извършени нарушения на всички описани в текстовете на чл. 18, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 задължения на пътниците, то това не е отразено в съдържанието на АУАН и НП. В АУАН е подчертано само нарушението „пътува без редовен превозен документ“, а в НП са посочени и останалите форми на нарушение по чл. 18, л. 1 от Наредбата. Освен това в АУАН е посочено, че ответницата е пътувала „без превозен документ“, чрез отбелязване в типовия формуляр на акта. Не е отразен в словесното описание на нарушението отказът на лицето да закупи карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците, а съставът на нарушението съгласно нормата на чл. 47, ал. 1 от НРУПОГТТСО изисква кумулативното проявление на двата елемента на изпълнителното деяние, изразяващи се в действие /пътуване/ и бездействие /отказ/. От друга страна, в НП изпълнителното деяние е описано като „пътува без редовен превозен документ и отказва да закупи...“, като не е посочено в какво се изразява нередовността на документа. Това разминаване между текста на АУАН и НП създава допълнителна неяснота в обективната страна на нарушението.

В словесното описание на нарушението липсва такова посочване. Разминаването между словесно описание на нарушението и правната му квалификация е съществено процесуално нарушение, което е самостоятелно основание за отмяна на НП, тъй като създава неяснота относно конкретното административно нарушение, за което е ангажирана отговорността на лицето, и нарушава правото му да организира адекватно защитата си.

Другата посочена за нарушена разпоредба в АУАН и НП – тази на чл. 46, ал. 1 от Наредбата, предвижда, че „при констатиран от длъжностно лице - контролор по редовността на пътниците случай на пътуване без редовен превозен документ или с нередовен превозен документ пътникът закупува карта за еднократно пътуване, продавана от контролор по редовността на пътниците: 1. в превозното средство картата се валидира от длъжностното лице - контролор и дава право на пътника да продължи пътуването си със същото превозно средство; 2. при слизване на нередовния пътник, последният заплаща стойността на картата на спирката“. Така цитираната разпоредба не санкционира отказ на нарушителя да бъде закупена от него карта за еднократно пътуване, продавана от контролора по редовността на пътниците, а регламентира реда за прилагането на тази мярка. А освен това не е посочено от органа коя от двете визирани в разпоредбата и взаимно изключващи се хипотези е нарушена. Всичко гореизложено води до извод, че в НП не е описана точно и ясно правната квалификация на нарушението, за което е наказано лицето, като с това е нарушен чл. 57, т. 5 и т. 6 от ЗАНН. Настоящият съдебен състав споделя съжденията на СРС, че

допуснатите процесуални нарушения са ограничили ефективното упражняване на правото на защита на санкционираното лице. За ответник е останало неясно какво конкретно нарушение е извършила и е препятствана възможността ѝ адекватно да организира и проведе в пълен обем правото си на защита.

По тези съображения, Административен съд – София град, XX касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 345 от 09.08.2021 г., постановено по н.а.х.д. № 20211110208317/2021 г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 96-ти състав.

Решението е окончателно.

Председател:

2.

Членове: 1.